

Krigsskib, som vist har Tid nok til det, og hvis Officersetat vil have den højeste Interesse deraf, gøre en saadan Tur derover. Er der isfrit, er det ingen Ting at tale om, 60 Mile, det er 1—2 Dages Rejse, og lad dem opholde sig noget derovre, se, hvorledes der ser ud, og samtidig gøre de fornødne Dybdemaalinger og Målt. — Men endelig — vil man risikere, uden videre Underfølgelse, at sende et Handelskib — hvad hedder det (En Stemme: „Hvidbjørnen“) naa „Hvidbjørnen“ derop, nuvel, men hvorfor saa have et kostbart Handelskibsendement deroppe? Lad „Hvidbjørnen“ løbe derop og ligge der en 14 Dage og købe de Bjørnestind og de Kyper, som Grønlænderne have; det behøve vi ikke at bruge et Handelskibsendement til 20,000 Kr. til, som Husrum for en Europæer deroppe. Det behøves jo ikke; Missionsøeren kan samle deres Kyper og deres Rævestind, og lad os saa faa dem ned, naar vi sende „Hvidbjørnen“ derop, og saa have vi det i vor Haand at forbyde dette Skib at indføre enten Brændevin eller Krudt eller Rifler eller den Slags Ting. Viser det sig saa til Nytte, at vi jo senere gaa til Oprettelsen af et Handelskibsendement — men de Fødemidler, Missionsøeren skal have, kan „Hvidbjørnen“ jo foreløbigt bringe ham aarligt, naar der er isfrit paa Kysten — hvorfor saa ofre en betydelig Udgift paa et Kibsendement? Vi skærme Grønlænderne ganske anderledes ved ikke at oprette et Handelskibsendement med en Købmandsbod med de fristende Bestøjer og andre Delikatesser, som Grønlænderne ikke kunne staa for. Altsaa, ved at lade det Krigsskib, der er stationeret ved Islands Kyster, løbe over en Gang om Aaret til dette Punkt, havde vi vor Højhedsret, og ved at lade „Hvidbjørnen“ løbe derop aarligt kan hele den Handel, der er paa det Sted, besørjes uden Spor af Handelskibsendement og uden kostbare Indretninger til Missionsøer eller Handelsagent. Missionsøeren kan, hvis han virkelig rejser ud af hellig Iver, nok finde sig til rette ved at bo sammen med Eskimoerne, og den Smule, han behøver ud over det, Eskimoerne kunne yde ham, kunne vi sende med „Hvidbjørnen“, siden der er aabent Farvand. Og det er en stor Fordel for Grønlænderne, naar det Skib kun kommer een Gang om Aaret, og de ikke yderligere komme i Forbindelse med den europæiske Handel. Derved beskyttes og værnes de ganske anderledes, end naar vi sætte den fristende Købmandsbod midt imellem dem. Derfor vilde jeg ønske, at Indenrigsministeren vilde tage sit Forslag under Nr. 50 tilbage og kun fastholde Nr. 51, Besejlingen.

Og hvis Indenrigsministeren ikke vil det, vil jeg opfordre det høje Ting til at forfaste Vædringsforslaget Nr. 50 om Oprettelsen af et Handelskibsendement paa Grønlands Østkyst. Det kan saubelig komme tidsnok, naar vi først kende Forholdet nøjere, og det er mange Renge at give ud. Der næst vil jeg foreslaa at forfaste den ærede Kultusministers Forslag under Nr. 116 om Oprettelse af en Missionsstation. Det vil være tidsnok at oprette en Missionsstation til en Udgift af 18,000 Kr., saa snart Missionsøeren er der oppe. Viser det sig, at han bliver der og trænger til yderligere Hjælp fra Moderlandet, saa kan den Hjælp, han behøver, sendes ham med „Hvidbjørnen“, naar den gaar der op en Gang om Aaret, uden at man behøver at oprette det allermindste i den Henseende. Som Forberedelse til med Sikkerhed at kunne gaa til Grønlands Østkyst vil jeg opfordre det høje Ting til at stemme for Vædringsforslag Nr. 148, der er stillet af Kultusministeren, og som angaar en videnskabelig Ekspedition til de arktiske Farvande. Det er en af de Opgaver, som paahvile os som Pligt i Kraft af vor Højhedsret over disse Farvande, og det er en af de Kulturopgaver, som vi ikke kunne kaste fra os. Foruden sin store videnskabelige Betydning har den tillige overordentlig stor praktisk Betydning for vort Kendskab til disse Farvande og for den Udvikling, Fiskeriet her hjemme kunde faa paa disse Højder. — Med disse Ord skal jeg tillade mig at opfordre til at stemme for Vædringsforslag Nr. 148 og til at stemme imod Nr. 50 og 116.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg vilde gerne straks svare paa det ærede Medlems Bemærkninger. Jeg gaar ud fra, at det ikke er forfarligt at lægge for meget Beslag paa det høje Tings Tid i Dag med det grønlandske Spørgsmaal, men et Par Ord vil jeg dog gerne sige til det, der her er fremkommet. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem begyndte med at fralægge sig Sagskundsstab i den Sag, han her talte om. Det ærede Medlem har jo i sin Tid, i 1863—64, tror jeg, været oppe i Grønland og har da overvintret der, men han har ganske vist glemt ikke saa lidt af, hvad han saa den Gang, og jeg tror ikke, at jeg træder ham for nær ved at sige, at han ikke har beskæftiget sig meget med Forholdene i Grønland siden den Tid. Derfor er det ganske naturligt, at han ved et Spørgsmaal som dette mangler Sagskundsstab og ogsaa selv erkender det. De Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om